

Michael Svennevig

Anmeldelse: A TENDER THING på Bådteatret

Romeo og Julie er blevet ældre. 40 år ældre.

Når vi kommer ind ligger hun der allerede, Julie. Det er et smukt scenebillede, så enkelt med det opsatte fotostat af havet. Sengen er bare et par euro-paller med en opredning på. Gulvet er tykke rustikke planker, der med sin egen råhed taler sammen med pallerne. Enkeltheden er slående og talende. Det kunne også være en ligbrænding, for det er det, det

er. Vi ved at hun dør, ligesom i den oprindelige Shakespeare-tekst. Hun tager gift og dør og vågner op igen i en ny verden, hvor de igen er sammen – på ny. Vi kender historien og alligevel er alting nyt. Det er både en livs- og en dødsrejse.

Why Not Theatre Company har tidligere gæstet Bådteatret med stor succes. Den første forestilling jeg så var "The City" (2013), bagefter fulgte den Reumert-prisbelønnede "WIT" (2014). Siden har de gæstespillet i Kongens Lapidarium med "O, for the love of Shakespeare" (2015).

"A tender thing" er tung i sit afsæt, indtil sygdommen tager fart, så bliver den paradoksalt lettere, mere gribende og psykisk helt tilintetgørende. Det er et voldsomt emne, for hvad sker der med os, når det lakker mod enden, og enden bare bliver værre og værre. Vi tilhører en kultur, der er så dødsfornægtende, at det er et chok at se forestillingen. På trods af de smukke ord, så ved vi det godt, men vi vil bare ikke vide af det. Det er ikke til at rumme at livet og dets afslutning kan være så forfærdelig. Så umenneskelig. Vi har godt af at se det. I forestillingen sættes alle sejl til, og kursen er klar. Ingen kommer til at overleve dette. Heller ikke publikum. Vi er stævnet ud på en dødsrejse og i Ben Powers "A tender thing" (2009) er der ingen pardon. I pressemeddelelsen beskrives stykket som bestående af "en sensationel twist af Shakespeares originale "Romeo og Julie"-tragedie med et remix af Shakespeares andre velkendte tragedier og Sonetter". Oprindeligt skrevet til The Royal Shakespeare Company og er siden opført over hele verden med succes.

Ingen sentimentalitet. Ingen blødsødenhed. Langsomt klinger livet ud. Det er sådan vi forventer det og er indstillet på det. Men det er ikke langsomt og smukt. Det er voldsomt og hidsigt. Det er ganske enkelt tilintetgørende. Hele skakbrættet ryddes i forestillingen, der kun langsomt sneg sig ind på mig, og endte med at få mig til at sidde ude på kanten af stolen, med tårerne løbende ned af kinderne. Ikke bare en enkelt våd øjenkant, men tårer, der dryppede lige ned, og jeg antager at det igen er kulturbestemt. At vores dødsfornægtelse sidder lige under overfladen i kroppen på os. Livet ER fantastisk, men det er også uhyggeligt kort. Pludselig har vi opbrugt tiden. Den udmålte tid er ovre. Vores tid er ovre – og det er forbi.

I forestillingen taler Julie om selv at ende livet, inden det er slut, men Romeo viger bort, og hun taler til ham om, hvor meget han vil komme til at elske andre. At hun til sidst ikke vil være andet end en gammel krage, og at livet og kærligheden stadig venter på ham, at han vil elske andre ligeså meget som han har elsket hende. Det lyder umuligt i referat, men det er Sue Hansen-Styles' store scene. Der er ikke en sprække i hendes fremstilling. Forestillingen er fuldstændig rensat for sentimentalitet, så snart den dramatiske handling tager fart. Den tunge opbygning er selvfølgelig nødvendigt som fundamentet, der skal kunne bære den videre handling. Det er stykkets svaghed at den bygger så omstændeligt op, men til gengæld, når den først tager fart, er den uafrystelig.

De to spillere, Andrew Jeffers og Sue Hansen-Styles brager gennem teksten i Barry McKennas imponerende instruktion fint og indfølt understøttes af Christiane Bjørg Nielsens lydcollager. Det er en tekst der lever af den smukke engelske klang. Tror slet ikke at den ville fungere på dansk. Vi er så nøgterne, så sprogligt hårde og realitetstro på dansk, men det engelske sprog tilfører os en poesi, der får det tunge emne til at løfte sig. Det bliver spilleligt, poetisk,

uafrysteligt og aldeles tilintetgørende. Det er dødsnødvendig forestilling.

Det gav måske nok forestillingens illusion et knæk, da pinsekarnevallets lastbiler med dansende sambafolk meget langsomt kørte forbi inde på kajen, mens døden bredte sig i kroppen på Julie, men det hørtes også som et ekko af den verden som hun nu forlod for sidste gang. Den flotte tekst lader dem mødes igen. Er det i deres erindring, er det i dødsriget, er det sådan som det sker igen – i den næste verden? Vi ved det ikke, men livet vågner igen. Det sammen gør kærligheden og passionen og lige i det punkt og med den glæde slutter forestillingen værdigt. Det er kærligheden der vinder, også i livet og døden. Det er stor og nødvendig teaterkunst. Se den, hvis du tør!

Dramatiker **BEN POWER**
Instruktør **BARRY MCKENNA**
På scenen **ANDREW JEFFERS &
SUE HANSEN-STYLES**

Varighed: 90 min. (uden pause)
Spilleperiode: 22.5.-13.6.2016

Fotos: PanCakeBeaver.com

INDSENDT AF [MICHAEL SVENNEVIG KL. 23.22](#)

ETIKETTER: [ANDREW JEFFERS](#), [BARRY MCKENNA](#), [BEN POWER](#), [BÅDTEATRET](#), [CHRISTIANE BJØRG NIELSEN](#), [SUE HANSEN-STYLES](#), [WHY NOT THEATRE COMPANY](#)